

LÉKAŘ A LÉČITEL

Co bylo na počátku vaší léčitelské dráhy?

Začátkem mé cesty bylo asi právě studium psychologie a sexuologie v Kyjevě. Podle mého názoru je totiž základem mojí práce psychika. Z vlastních zkušeností vím, že občas stačí s člověkem jen promluvit a je mu dobře. Musí se však jednat o individuální kontakt, neboť skupinové akce nemají zpáteční vazbu. Ale abych se vrátil k vaší otázce... Po studiu jsem pracoval na lince důvěry a získané zkušenosti pro mě byly velmi důležité. V té době

jsem studoval sám sebe a přemýšlel o otázce, proč jsem udělal ten krok a vzal na sebe zodpovědnost pomocí druhým. Prostě, jednou jsem uslyšel hlas, jenž nebylo možné odmítnout. Později jsem pak mimo jiné studoval krásnou metodu bezkontaktní masáže, kterou vybudovala Džuna Davitašvili, a kterou předávám dál na kurzech alternativní medicíny po celé ČR.

Jaká je vaše filozofie při léčbě pacientů?

Zastávám názor, že žádné náhody neexistují. Na jedné straně je potřeba polo-

mají stejný cíl

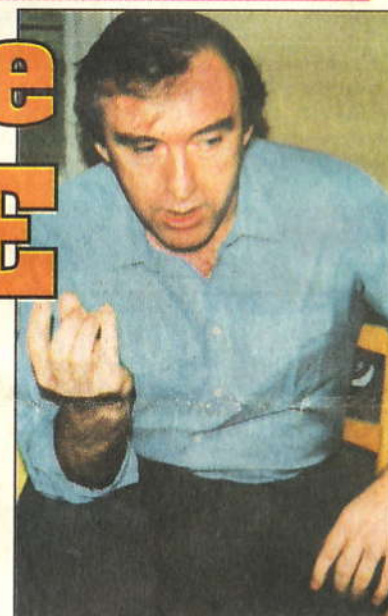
žit otázku — proč člověk onemocní — a na druhé, zda-li je ochoten sám něco změnit. A já přicházím, abych pacienta, pokud chce něco změnit, naučil co má dělat. Sáhnout a pomoci lze, ale takový člověk, který nemá zájem se uzdravit, bude druhý den znovu nemocen. Přicházejí za mnou lidé, kteří se léčí týdný ne-

bo měsíce po nemocnicích a čekají, že budou zítra zdraví. Ale já neumím udělat zázraky a občas některé velice těžko přesvědčuji, že oni mohou, ale hlavně musí, pro své uzdravení něco udělat sami. Nevím jestli je to určitý druh sobectví chtít po mně, abych za ty druhé všechno udělal sám bez jejich přičinění. Zázraky nemůžeme hledat u někoho jiného, nýbrž sami u sebe. Člověk je vždycky k něčemu okolnostmi donucený, takže musí a ne, že chce. Chybí nám pokora. Měli bychom si uvědomit, že svůj kostel si musíme vybudovat uvnitř sebe, protože jinak nám žádný zvenčí nepomůže.

ZÁZRAKY

hledejme U SEBE

Léčitel Rostislav Prokopjuk se zabývá psychologií a bioenergií a v naší republice pracuje již více než pět let. Vysokou školu totiž vystudoval v Kyjevě, a to obor psychologie a sexuologie. V současné době působí v Centru zdraví Aura v Českých Budějovicích, které je v provozu tři roky. Pro čtenáře Spiritu jsme tedy Rostislavu Prokopjukovi položili několik otázek.

Pak dojdeme i k tomu, že všude se dá čerpat energie. Člověk totiž anatomicky a biologicky žádnou vlastní energii nemá a vždy je jen jejím průvodcem. Dostává ji odjinud, takže jen maximální sobec může říci, že má vlastní energii. A každý tu energii dostává, jak si zaslouží.

Co soudíte o celkové úrovni léčitelství?

Nechci urazit někoho z českých kolegů, ale někteří nezodpovědní léčitelé napáchali dost zla. My, léčitelé, nesmíme za žádnou cenu z toho, co děláme s pacienty, dělat tajemství. Domnívat se, že čím více budu nad pacientem „tajemně mávat rukama“, tím lépe, je holý nesmysl. Opak je totiž pravdou, protože když něčemu rozumíme, přijímáme to daleko snáze za své. Pacient není tak vzdělaný v oboru jako léčitel, a pro-

ZÁZRÁKY hledějme u sebe

(Dokončení ze str. 1)

to by měl vědět, co se s ním bude dít, jaké reakce na léčení budou. Prostě je nutné dodržovat určitá pravidla a stejně tak etický vztah k pacientovi a celou spoustu dalších vztahů. Možná i proto se mi zdá, že bezmyšlenkovitě srovnávání schopností a diagnóz léčitelů a lékařů je zavádějící. Nikdy bych na něco takového nepřistoupil. Ne však proto, že bych se bál, ale srovnávací metody nejsou dostatečně objektivní!

S jakými problémy se na vás pacienti obrazejí a čím vším se v současné praxi zabýváte?

Vedle oborů, o kterých jsem se již v úvodu zmiňoval provádím například blokování proti kouření, drogové a alkoholové závislosti nebo proti obezitě. Jistá paní, která se na mě obrátila, kouřila denně 50 až 60 cigaret. Po absolvování semináře přestala kouřit úplně. Tato žena však měla vůli přestat a já jsem její snahu pouze podpořil přírodní cestou. Jsem proti jakýmkoli násilným formám a zastávám to, že člověk se musí naučit po-

máhat si sám, i když změnit negativní na pozitivní je pro něho velice těžké. Základem je myšlenka něco chtít, a když si to dlouho přejeme, může se to splnit. Dospělým to příliš nejde, ale mohli by se přiučit u dětí. Ty to umí.

Hovořil jste mimo jiné o blokování kouření. Bylo by možné je v krátkosti popsat?

Je nutné, jak už jsem říkal, aby se pacient sám rozhodl pro změnu. Pak si musí uvědomit proč kouřil a zamyslet se nad tím, co bude až přestane. Já pak, zjednodušeně řečeno, zakóduji určité informace tam, kde jsou pro léčbu nutné. V mozku je nakonec uložena informace — toto byla poslední cigareta v životě. Je to však opravdu velmi zjednodušený popis celého procesu. Kódování proti drogové závislosti je procentuálně méně úspěšné než proti kouření a, ač je to možná podivné, nejhůře je na tom řešení obezity. U drog mi pacientka totiž řekne: „Pro mě není problém přestat brát, protože vím jaké je to svinstvo. Problém je v abstinčním syn-

dromu. To už jde mimo mě...“ Takže jde o to zabránit právě abstinčnímu syndromu. Léčbu provádím tak, že jej nahradím jinou energií. A funguje to. U obezity je nejpříhodnějším obdobím k léčbě léto, které je zosobněním vzduchu a lehkosti. S pacienty jsme schopni zvládnout 2 kg do týdne, což je úplně dostačující. Ani hubnutí se nesmí přehánět.

Na závěr bych se chtěla zeptat, zda u vás občas nedochází k určitému prolínání problémů pacientů a vašich vlastních?

Se svými problémy a bolestmi si musím poradit, abych je nepřenesl na pacienta. A také to umím od Džuny Davitašvili. Její první zákon totiž zní — léčitel musí být zdrav. Kdyby tomu tak nebylo, nesměl bych nikdy před pacienty předstoupit. Je to prosté — když nedokáži pomoci sám sobě, nemohu léčit druhé. To je také jedno z pravidel Džuny a podle mého názoru je geniálně jednoduché.

Za rozhovor poděkovala:

(luv)

Foto: L. BENDELOVA